Ч. 145 (12.511). Львів, четвер 3. липня 1930. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 27·50 „ Річно 55·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Свято Німеччини.

Звільнення Надренії від французьких окупаційних військ.

Львів, 1. липня 1930.

Сьогодні ціла Німеччина святкує велике свято звільнення окупованих від 11-ти літ німецьких провінцій Надренії від окупаційних військ. Сьогодні в полудне округлу годину мають у цілій Німеччині всі дзвони голосити радісну подію усунення пятна пониження, яким є чужий вояк на рідній землі, велитень „Цеппелін" в оточенні сотні аеропланів кружлятиме над провінцією, що 11 літ терпіла національне приниження, вечором вподовж Рену горітимуть вогнища, а частини Райхсвери ввійдуть тріюмфальним маршем з радісною музикою до визволених міст. Відійшла вже остання частина французьких військ, зануривши в Рені на прощання військові прапори, відійшла не зі смутком, як при якомусь евакуаційному відвороті після програної битви, а в радісному почуванні повороту до батьківщини, раді, що вже не будуть надалі думати й дивуватися, чому це кажуть їм сидіти на чужій території серед чужої і ворожої атмосфери, коли прецінь вже 11 літ тому підписано побідний „мир".

28. червня 1919. року у великій дзеркальній салі версайської палати німецькі міністри Бель і Міллер підписали, а 9. липня президент Еберт ратифікував мировий договір і з ним т. зв. „умову про Надренію". На основі цієї умови створено „Міжсоюзницьку Високу Раду для Надренії", у складі по одному представнику Франції, Вел. Британії і Бельгії, з широкими прерогативами контрольної влади над цілим правно-адміністраційним життям провінції Рену, яку союзницькі і заприязнені держави окупували на основі тогож версайського договору, бачучи в цій часовій окупації ґарантію його виконання. Надренію поділено на три полоси. Першу з них зі столицею Кельн (Кольонія) мали звільнити за 5 літ, другу з містами Аахен (Аквізграна) і Кобленц (Кобленція) за 10 літ, врешті третю — найбільшу — з містами Вісбаден, Майнц (Могунція) і ін. — за 15 літ. Окремо виділено область ріки Заари, з головним містом Заарбрікен, яку піддано „контролі" Ліґи Націй та в якій після 15-ти літ військової окупації має відбутися народній плебісцит у справі державної—німецької чи французької—приналежности.

Незалежно від того Франція і Бельгія зайняли 11. січня 1923 р. самовільно т. зв. Порур'я (область ріки Рури) з містами Діссельдорф, Ессен, Дортмунд і ін., покликуючись на передбачені 430. статтею версайського договору примусові засоби на випадок невиконання Німеччиною постанов, вказаних у версайському договорі й присуджених т. зв. репараційною комісією. Таким робом, при передумові точного виконування Німеччиною наложених на неї версайським договором обовязків, третя полоса Надренії мала бути звільнена до кінця червня 1934 року. Однак у міжчасі, після банкроцтва метод пасивного вимушення і видушення, які виявилися у наїзді на Порур'я, послідувала епоха протверезіння, якого практичним вислідом стало постепенне злагіднення драконських постанов версайського „мира". Прийшли історичні зустрічі в Льокарно й Туарі, справу воєнних відшкодувань поволі відмежовувано від „чистої політики" й ставлено на ґрунт „чистої економіки", льондонський плян [illegible] з серпня 1924 року був уже великим кроком вперед на шляху добровільного порозуміння вірителів і довжника, який проте потім був сильно злагіднений паризьким пляном Юнґа з лютого 1929, а недавня довгомісячна гаська конференція ще нижче зішрубувала первісні апетити й претенсії побідних союзницьких держав, чи пак точніше — Франції. Одною з точок цих злагіднюючих умов було приспішення евакуації Надренії.

Саме сьогодні Німеччина святкує звільнення третьої полоси Надренії. Не дивниця, що німці горді тим, що після страшного удару з 1919 року вдалося їм настільки відбудувати до себе довіря світу, що час окупації Надренії скорочено на 4 роки. Очевидно, що при цій нагоді і Гінденбурґ в офіціяльному маніфесті і вся німецька преса нагадують про все ще окуповану полосу Заари. Очевидно теж, що з нинішнім днем Німеччині спадає з плечей один великий тягар і дає їй більшу свободу рухів однаково в царині внутрішньо-державної організації, що й закордонної політики. Саме це останнє викликує величезне знервування цілої польської преси.

Читач польських ґазет має враження, наче ось-ось почнеться якийсь збройний похід німецьких військ на Варшаву! Зі сторінок польської преси лунає один великий крик невдоволення і остраху: як можна було позбуватися „матеріяльного заставу", яким була Надренія, і як можна було „розвязувати руки" Німеччині, ті руки, які тепер простягаються — на схід, за данціґським „коридором", Помор'ям та Шлеськом! Очевидно, що до цього „простягування руки" щонайменше ще дуже далеко і весь крик збентежених польських публіцистів має познаки істерії. Коли минеться її перший пароксизм і прийдеться погодитись із фактом звільнення Надренії і змінених обставин на заході Европи, повинна прийти теж рефлексія: не можна вічно й безперервно оперувати у взаєминах народів примусом і силою. Таку науку дає нинішній день — день великого свята Німеччини.

Санаційна політика і православна церква.

I.

Серед численних, засадничих і життєвих справ, що їх мусить полагодити українська православна людність у Польщі, одно з перших місць займає питання про загальне положення православної церкви. Над цим питанням не вільно перейти до денного порядку; над ним треба уважно застановитись; його треба гідно розвязати. Бо це питання торкається найвищих вартостей **культури — народньої душі і народнього сумління.** Слідуючі факти характеризують ненормальні, жалюгідні умови, в яких знаходиться православна церква, як суспільна релігійна організація в межах польської держави.

Матеріяльне положення православного духовенства незвичайно важке; парцеляція позбавила парохії церковних маєтків — головного джерела для утримання клиру, а замісць них нічого не дала. Польський католицький клир шляхом ширення з урядовою допомогою „обжондку всходнего" і ревиндикаційних процесів намагається відібрати від населення і ті рештки церковного маєтку, що до цього часу ще залишились. Церкви на Підляші та на Холмщині в переважаючій більшості стоять зачинені і поволи руйнуються, а вірні мусять десятки кільометрів їхати для задоволення своїх релігійних потреб, або духовно занепадати. Шкіл для відповідного приготовлення кандидатів на духовні становища немає, бо „Студіюм теольоґії" у Варшаві і дві духовні семинарії (у Вильні та Кремянці), що істнують на цілу Польщу, не можна брати поважно: ці установи уявляють собою експерименти церковної польонізації і мало служать цілям релігійно-духовного виховання (магістри богословія по закінченні „Студіюм теольоґії" не хотять висвячуватися, хіба за дуже незначними вимками). **Правно-окреслених форм** зовнішнього життя чи „Статуту" православної церкви до цього часу ще не вироблено, не зважаючи на те, що вже минає 12-ий рік державного істнування Польщі. В такому стані справи, урядові чинники дозволяють собі втручуватися у внутрішні діла церкви: вирішувати склад і програму праці Церковного Собору; вести переговори з окремими особами в справі їх заанґажування на вищі церковні становища (напр. пертрактації з еп. Пантелеймоном в останні часи) і т. д.

Не краще стоїть справа, як поглянути на **внутрішне життя церкви,** котре служить якби корелятом до зовнішнього. Там побачимо повне і розпаношене **панування москвофільства.** Визначніші церковні становища (єпископські кателон, духовні консисторії, деканати, значніші парохії) обсаджено й обсаджується або чистокровними росіянами або принайміні впертими москвофілами, — елементом напливовим і чужим для народа, духовно з ним розєднаним і звязаним тільки формально, урядово. Духовні, що задеклярували себе національно українською (чи білоруською) свідомістю, усунені від значніших становищ, находяться в загоні і є постійно переслідувані. Сваволя росіян і москвофілів у рясах не карається і не обмежується (напр. поведінка прот. Давидовича на Любомльщині). Консисторсько-церковне управління провадиться при повній **безконтрольности** і, що найцікавіше, в справах фінансово-господарських. Історія анатеми д-ра Річинського свідчить як про деспотизм духовної влади по відношенні до вірних-українців, так і про брак релігійно-моральних засад...

Але справа пішла ще дальше і глибше: вона не обмежується тільки явищами життя, вона зачіпає навіть **догматику** і церковне самовизнання. Прочитайте „Воскресное Чтеніе", офіціяльний орган митрополії, за роки 1927—1930, а власне ті його статті, що присвячені питанню про єпископат та вияснюють його компетенцію, і перед нами повстає теорія з твердженнями найчистішого латинського папізму, тільки без підстав, що їх подає латинська католицька догматика і католицька церковна історія...

Усі вищенаведені і їм подібні факти не є явищем випадковим: вони між собою тісно споріднені, вони виросли чи створилися на тлі певних умов і становлять тільки окремі кільця одної і великої **системи**. Що це за система, дає відповідь коротеньке історичне наведення або освітлення. Перш за все мусимо категорично ствердити, що теперішній стан православної церкви не є сумною спадщиною царської небіжки-Росії. За її часів власне два тільки ненормальні явища тяжіли над церковним життям і давали себе в знаки православним українцям та білорусинам: цезаро-папізм і русифікація. Але перша недуга релігійна не була такою страшною і не була такою безглуздою, як це може видаватися на перший погляд. Цезаро-папізм у російській православній церкві був системою, що мала коріння в далекій історії християнської культури Сходу: він виріс на тлі не тільки своєрідного правопізнання, але і церковних та суспільних взаємин. Розвій державного абсолютизму на рахунок прав громадян послідовно повів за собою обмеження у церковних справах пастви та зміцнення авторитету світської влади в особі її найвищого носія-„васілевса" в Греції, а в Росії царя. Цар у справах церковних мав голос, його слухали єпископи не тільки тому, що він був царем і міг кожного непокірного послати туди, де „козам роги правлять", але тому, що був православним і в своїй особі концентрував всю світську сторону церкви, всіх її мирян. В історії так Византії, як і Росії, особливо на розвою виборчого церковного права легко прослідити поступову зміну в авторитеті голови православної держави: спочатку вона виступає в ролі опікуна зовнішнього положення церкви, виконуючи волю Соборів, а пізніш діє як виразник волі церковної громади.

Але побудований на позбавленні населення громадських прав авторитет царя у справах церковних замітно занепадав у Росії з розвоєм парляментарного устрою і з признанням за людністю прав. Микола II, напр., після 1905 р.

в церковних справах не поводився так, як до 1905 р. Коли 1905 р. Синод звернувся з проектом про скликання Собору для церковних реформ, то Микола II. тільки дав свою згоду, залишаючи за церковною владою право установити час і програму Собору. А революція 1917 р. положила кінець усяким пережиткам цезаро-папізму в Росії.

Русифікація церкви — страшне насильство над українським народом — теж поволі відходила в царину минулого: виголошування та видання проповідей українською мовою, видання теж українською мовою евангелія, свобідне призначення на церковні посади симпатиків українського національного відродження — все це служило доказом, що вже перед революцією 1917 р. русифікація церкви на Україні потерпіла програну. Як на конкретні факти покличуся тут на прот. А—ча: його українські переконання, відомі епархіяльній владі, не перешкодили йому дістати ще 1910 р. свячення і парохію, на котрій він перебував аж до 1928 р., коли його усунули і засадили в один з глухих монастирів, де він перебуває й досі, хоч його теперішні переконання відзначуються лагідністю, а на сірому тлі духовного життя він є помітною постатю.

Поза двома вищеназваними церковними недугами (цезаро-папізм і русифікація), життя в православній церкві під Росією, хоч далеке було від ідеального, але в **порівнянні з теперішнім було безперечно краще** і більш нормальне. Не говоримо вже про зовнішне положення безправне і матеріяльно бідне, не було в ній тих сумних явищ, що ми бачимо тепер в її внутрішнім житті. Сваволя, безконтрольність, самовільне оподаткування клиру і церков, політиканство і безкарність траплялися як винятки й усувалися. Коли епископ, навіть епархіяльний, дозволяв собі виходити за межі своєї компетенції, то покривджений мав право звернутися зі скаргою до Синода і міг сподіватися задоволення, що і нераз бувало. А тепер? — Він повинен зареагувати спокоєм стоіка, якщо не хоче понести кари в виді заборони священослуження або анатеми.

Отож теперішній стан православної церкви в Польщі не є продовженням її попереднього довоєнного життя в Росії. Ні, він утворився за часів пізніших і під іншим пануванням. Але народження його можемо зясувати ще точніше: у теперішній своїй формі він повстав вже після 1926 року.

В історії православної церкви в Польщі різко відроджуються два періоди: **до-санаційний і санаційний.** Характерну особливість останнього творить **зміцнення москвофільських позицій, безоглядна боротьба з українством** і та **внутрішня деморалізація,** що її вказано вище.

До 1926 р. церковна влада ставилася до українського національного руху взагалі зі співчуттям: видала волинському духовенству наказ виголошувати проповіді народньою мовою (1921 р.), видала кілька богослужбових перекладів (1923—1924); дозволила украінізацію богослуження як взагалі, так і в окремих парохіях (1924—1925); заложила перекладову комісію (1925); видала українські підручники до навчання в школах релігії (1925—1926). На видніші становища призначувано поруч з росіянами також українців.

В церковнім управлінні ще практикувалися Епархіяльні Собори духовенства і мирян. Податки з церков і духовенства ухвалювались на Епархіяльних Зібраннях, відповідно до предложеного бюджету. Провадилася і формальна контроля церковно-консисторської господарки делегатами від епархії. Все це після 1926 року ґрунтовно змінилося. Але про це — завтра.

Verus.

Ратуймо нашу найідейнішу молодь!

(В справі будови Пластового Дому у Львові.)

Безпримірне у нас викинення Українського Пласту з його домівки викликало живий відрух і глибоке обурення серед нашої суспільности. Кинений тоді клич збудування Українського Пластового Дому у Львові знайшов живий відгомін у всіх кругах українського громадянства. Суспільність вмить зрозуміла, що, не зважаючи на тяжкі часи і на важку економічну крізу, мусять знайтися фонди, які далиб змогу розвиватися молодому пластовому поколінню, гартувати і сталити його характери та приучувати його до недалекої громадянської праці. Бо пластова молодь — це наша гордість і надія, це наші діти — кість від кости і кров від крови нашої; цій молоді нічого не сміємо відмовити і для неї з останнього мусимо стягнутися, щоб забезпечити їй можливість всестороннього розвитку.

До кінця червня, себто за нецілих три місяці, зібрано на Пластовий Дім квоту 20.104·04 зол., а крім цього деклярувано поверх 5.000 зол. Одначе сума збірок мусить бути що-найменше пять разів більша, аби можна було придбати відповідний Пластовий Дім. Тому не сміємо припинювати раз започаткованої праці! Ми мусимо складати дальші жертви й інших до того заохочувати, бо в осени Пластовий Улад мусить мати свою власну домівку. Ми не сміємо допустити до того, аби пластова централя містилася в одній кімнатці два метри ширини і три метри довжини, як це тепер має місце. Найболючіше відчуває недостачу власної домівки сама пластова молодь і тому просто від уст відіймає собі і складає свої дрібні лепти на свою домівку.

Тому допоможім нашим дітям у їх змаганнях і покажім нашу любов до них не тільки словами, але й ділами! Всякі датки і збірки належить пересилати до Кооперативного Банку „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20, на вкладку ч. 15.000.

Виконуючий Виділ будови Пластового Дому.

Нові арештування в Індії.

Англійська влада арештувала в місті Сімлі предсідника всеіндуського конґресу Пандіта Мотіляля Неру, який вертав із Алагабаду. Арештовано також його секретаря та кілька інших осіб.

Д-Р ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ,
доц. Ягайл. Унів.

З ґеоґрафічно-етноґрафічного Зїзду.

Словянські зїзди. — Београд і подорож Дунаєм. — У південній Сербії.

В останніх літах після війни уряджувано богато наукових словянських зїздів, між іншим зїзд словянських фільольоґів, природників і лікарів та ґеоґрафів і етнографів і т. п. Завданням тих зїздів є зясувати суто словянські проблеми, або зазначити солідарність словянської науки та зазначити вагу словянської науки у всесвітній. Така була головна причина орґанізації і наших зїздів.

Ініціятиву уряджування зїздів словянських ґеоґрафів і етноґрафів дав покійний Йован Цвиїч, найбільший сербський, а рівночасно й словянський ґеоґраф. Під його впливом прийшло до скликання першого зїзду в Празі 1924. р., після якого три роки пізніше відбувся 2-ий зїзд у Польщі, а в цьому році від 4. до 19. травня відбувався третій зїзд в Югославії. У зїздах можуть брати участь заінтересовані словянські учені, а також і заінтересовані учені не словянських націй. Мовою нарад можуть бути всі мови словянські і мова французька. Перший зїзд складався з низки наукових відчитів і кількох наукових екскурсій, які відбувалися перед і по зїзді. Науковий зїзд у Польщі, зорґанізований покійним професором Савицьким, мав характер наукової екскурсії по всій Польщі, при чому екскурсії задержувалися лише в містах з осідками університетів, де відбувалися наукові засідання.

Серед подібних умовин відбувся і третій зїзд. Після дводенного побуту в Београді, відбулася десятиденна екскурсія в цілій країні Югославії, задержуючися в кількох важніших осередках, а зїзд розвязався в Загребі. Зїзди з характером наукових екскурсій мають свої добрі й лихі сторони. Держава, яка уряджує подібні зїзди, старається показати чужинцям найкращі й найцікавіші закутини свого краю, дбаючи про те, щоби подорож відбулася з усякими вигодами й приємностями. Одначе постійна подорож не менше сприяє спокійному перебігови наукових засідань.

Без огляду на те, що високі гори і рідка комунікаційна сіть стоять на перешкоді екскурсій, відбулася наша подорож під оглядом технічним без найменших перепон. Успіх екскурсії треба завдячити енерґійному орґанізаційному комітетові під проводом ґен. С. Бошковіча, директора військово-ґеоґрафічного інституту, який був головою комітету і професора університету Борівоя Мілоевіча, секретаря комітету.

Як уже згадано вище, конґрес почався дводенним побутом у Београді. У тому часі відбувалися пленарні засідання конґресу й поодиноких секцій, а також оглядини міста, його культурних установ і прогульки в дооколичні місцевости. Београд положений між ріками Савою і Дунаєм на високорівні, робить враження цілком модерної европейської столиці. Столиця найбільшої держави півострову балканського розвивається в американському темпі.

Передвоєнне девятьдесятьтисячне місто зросло нині до 220.000 населення і то не наслідком прилучення поодиноких дооколичних громад, але наслідком розбудови цілком нових дільниць, які повстали вже після війни довкола старого міста. Цілий ряд нових, монументальних камяниць, побудовання широких асфальтових вулиць і величезний трамваєвий і автомобілевий рух впливають на те, що столиця Београд робить враження більшого европейського міста. Свій сильний розвій завдячує Београд догідному положенню на погранич панонського низу й балканського півострову та свому центральному положенню між Адрійським і Чорним Морем; вкінці Београд є великою наддунайською пристанею.

З тієї пристані поплили ми великим дунайським пароплавом у східньому напрямі до Залізної Брами.

Після подорожі, яка тревала цілу ніч, віхали ми в пролом Дунаю між Карпатами й Балканом в один з найкращих в Европі. Подивляємо стрімкі скелі, які спадають до широкого Дунаю, й оглядаємо останки колишнього мосту і давнього шляху Траяна.

У Прахово, недалеко болгарської границі, виходимо з пароплаву і їдемо залізницею вздовж долини Тімоку в південному напрямі. До вжитку учасників конґресу віддали цілий поїзд, в якому перебуваємо пару днів. Долина Тімоку в долішньому своєму бігу є широкою й урожайною. Замешкують її люди, які говорять діялектом посередним між сербським і болгарським, одначе почувають себе сербами. Головним міським осередком цієї території є місто Заєчар, яке має около 10.000 мешканців і в ньому заночовуємо.

На стації витали нас депутації місцевої влади, шкільної молоді, а при цьому приґравала військова орхестра. Опісля ми оглянули місто й пішли на бенкет. Такий менш-більш порядок нашого принятя був у кожному місті, де ми задержувалися. Долина Тімоку творить прегарний живописний пролом поміж вапняковими скелями, де вперше стрічаємося з виразним красовим краєвидом. Опісля переїзджаємо численними тунелями, які переходять вододіл між Тімоком і Моравою й відзджаємо до Нішу, положеного над Моравою, а відтак дальше вздовж тієї ріки і ріки Вардару аж до Скопле. Переїзджаємо через південну Сербію, яка в більшості перейшла до Сербії щойно після балканської війни 1912—1913 р. Є це країна кітловин, окружених з усіх сторін горами. Кітловини лежать переважно на лініях тектонічних западин, найважнішою з їх є лінія Морави і Вардару, що лучить зі собою Београд і Скопле, Дунай і Чорне Море. Інші важніші кітловини розложились над озерами Орхидським і Преста, Косове Поле та т. п. Великий контраст між кітловинами і гірськими масивами, що їх окружають. Кітловини рівні, низькі, теплі і урожайні, бо покриті осадами моря або озер, які наприкінці треторяду виступили тут. Гірські масиви побудовані з архаічного матеріялу сягають до висоти понад 2.000 м. і є тепер покриті снігами. Вони опадають стрімко до кітловин, а їх верхи здебільша лагідні, а лише там приймають альпейський високогірський характер, де в ділювіюм знаходилися ледняки. Поодинокі кітловини получені вузькими провалами рік, головно Вардару і Морави. До контрастів фізіоґрафічних долучуються і контрасти життя.

Кітловини є від найдавніших часів місцем численних селитьб, до розвою яких причинилася головно урожайність ґрунту. Тут витворилися міські осередки, котрих повстання сягає ще до перших початків панування римлян, а гори були майже незаселені. З другого боку, розбите населення в замкнених кітловинах витворило сприяючі умовини для окремішности населення кожньої кітловини й їх окремішної етнічної культури й історичного розвитку.

(Продовження буде.)

Сокільський руханковий виступ.

Дня 29. червня ц. р. відбувся на збільшеній площі Сокола-Батька руханковий виступ, у якім крім членів (-ниць) і учасників (-ниць) Сокола Батька взяли участь члени (-ці) й учасники (-ці) Сокола III. (Городецьке), Сокола IV. Личаківське, Сокола V. (Замарстинів), Сокола VI. (Клепарів) і Сокола з Голоська Великого. На виступ зложилися ріжноманітні точки як руханкові, так і спортові.

Виступ зачався від перегляду всіх вправляючих, що відбувся перед головою Т-ва „Сокіл-Батько" і членами Старшини. Потім ішли поописові точки, які завдяки праці поодиноких начальників та провідників вправ випали вдоволяючо.

Біг з перешкодами доросту С.-Б., С. III., і С. IV. виказав велике завзяття малих Соколят; мусіли вони пробігти 70 м., поборюючи по дорозі трудні перешкоди, як рівноважний біг по лавчинах, відтак звисом на руках мусіли пройти кілька метрів по жерді у висоті 2 і пів м.; відтак розкроком перескакувати понад стовп, лізти попід сіткою, а при кінці брали тягар, з яким бігли до останньої перешкоди, якою була висока стіна.

Гінці 4Х60 жінок. Участь брали дружини від С.-Б. і від С. IV. Побідила дружина С.-Батька.

Вправи вільноруч сестер були чи не найкращою точкою попису. До цих вправ укладу проф. С. Гайдучка станули членкині й учасниці всіх львівських гнізд. Гарно відбивали червоні хустини на зеленому тлі площі. Глядачі мали нагоду бачити вправу „лет", в якій пластично зображено лет птиці, потім „плавання", в якій плавними, жіночими рухами виказали вправляючі повне зрозуміння вправи. Те саме можна сказати і про решту вправ, як „обручем", „хустина" і „мячем".

Гінці 4Х100 мущин. Участь взяли дружини від С.-Б. і С. IV. Побідила дружина С.-Б. в часі 52·1.

Вправи вільноруч побратимців. До цих вправ, як і до жіночих, станули всі сок. гнізда. Виконано трудні вправи С. Гайдучка (між ними одну восьмитактову), які наслідують рухи, виконувані при поодиноких родах спортів („піднос тягару", „стусан кулею", „біг", „мет ратищем", „перетягання линвою".

Масові вежі, до яких знову станули як чоловіки, так і жінки всіх гнізд. Ці вежі викликали гарне враження не лише значним числом учасників, але й справним виконанням.

Вправи на кізлі учасників С.-Б. і С. III., на коні членкинь С. III., на низьких поручах учасників-ремісників С.-Б. і С. III. випали рівнож добре.

Вправи на дручку учасників С.-Б. Виконувано трудні вправи під проводом начальника С.-Б., ст. Білостоцького, а між вправами можна було подивляти навіть „великана".

Вправи на високих поручах членів С.-Б. рівнож виказали справність і руханкове вироблення вправляючих. Кожна вправа кінчилися ефектовним, але й трудним злетом.

На закінчення відбулися змагання у відбиванці і кошиківці між чоловічими й жіночими дружинами С.-Б. і С. IV. У відбиванці мущини побідив С.-Б. 30:4, у жіночій С. IV. 25:22. В кошиківці мущин побідив С.-Б. 5:3.

До вправ пригравала дута орхестра.

Публика, яка в дні виступу мала до вибору кілька українських імпрез, що рівночасно відбувалися, прийшла у зменшеному числі в порівнанні з давнішими сокільськими виступами. На осінь приготовляє С.-Б. сокільські спортові змагання. Ст. Коцюба.

Троцького не пустять до СРСР.

Підчас останнього конгресу комуністичної партії один із учасників дискусії поставив питання, яка буде дальша доля Троцького і чи поголоски про його поворот до СРСР є правдиві. Предсідник конгресу відповів: Вигнання Троцького було конечністю, якої не можна було оминути і доки Троцький не зверне з хиткого шляху, його поворот до вітчини є неможливий. Комуністична партія втратила в особі Троцького чільного діяча, але еволюція світогляду віддалила Троцького від комуністичної партії так далеко, що колиб він вернув до Москви, то це вийшлоб тільки комунізмові на шкоду.

Кріваве живо в Болівії.

Англійська преса подає, що підчас останньої революції в Болівії згинуло 3.000 осіб, в тому майже 500 студентів і багато жінок. Новий уряд у Болівії складається виключно зі старшин. Цей новий уряд видав маніфест, у якому заповідає ряд реформ.

Евхаристійний конгрес у Познані.

Участь у ньому українців греко-кат. обряду.

В днях 26—29 червня ц. р. відбувся в Познані евхаристичний конгрес. Папським делегатом на цьому конгресі був нунцій И. Е. Мармаджі. Крім кард. Гльонда прибуло на конгрес понад 30 архиепископів та епископів латинського обряду. Наш греко-католицький обряд репрезентували на конгресі всі владики, а саме: ексц. митрополит Андр. Шептицький, преосвящені еп. Хомишин, Коциловський, Будка, Лакота, Бучко і Лятишевський, а далі о. ігумен Климентій Шептицький, крилошани: Яцковський, Томович і Ковальський; крім того о. сов. Горчинський і о. Жевуський; 6 студентів гр.-кат. Дух. Академії зі Львова до асисти і накінець цілий малий семинар (питомці Інституту св. Йосафата зі Львова) в числі 70 хлопців з п. Дмитром Котком, диригентом малосеминарського хору.

Дня 27. і 28. червня в год. 8. рано целебрували наші владики торжественну Службу Божу при повній асисті вище названих. В часі Служби Божої співали: познанський український хор, зложений з тамошніх наших заточенців та студентів і хор Інституту св. Йосафата зі Львова під диригентурою п. Д. Котка. Церква Божого Тіла була в часі богослуження битком набита. На загальній процесії, в неділю 29. видніло 7 митр наших владик при повній асисті в горі названих духовних учасників у прегарних ризах.

Дня 29. червня в часі обіду співав знаний нам з останнього свого виступу у Львові хор питомців Інституту св. Йосафата під проводом п. Д. Котка. Крім того виступала орхестра тогож Інституту в повному складі. Нунцій, кардинал та всі церковні достойники були захоплені виступом нашого молодого юнацтва з Інституту св. Йосафата. В часі продукцій підійшов до них нунцій Мармаджі та роздавав їм на памятку дарунки. Вже на відході кард. Гльонд просив, щоби хор заспівав ще одну нашу пісню. Вечором того самого дня відбувся прилюдний концерт цього хору. Величезна саля університету була виповнена по береги. Оплескам захоплених продукціями слухачів не було кінця.

День перед відїздом в суботу, 28. червня познанська українська кольонія запросила наших церковних достойників на вечеру до „Базару". Прегарні враження цього вечора остануть на довго незатертими в памяті учасників.

Слід підкреслити, що в принятті брали участь і наші наддніпрянські брати, еміґранти, що проживають тепер у Познанщині. При відїзді з Познаня ціла майже тамошня наша кольонія сердечно пращала владик і всіх українських учасників конгресу. Учасник.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Свято в честь Франка у Бібрці.

На свято прибули Луги бобрецького повіту зі Серник, Дроговижа, Суходолу, Загіречка, Підгородища, Підсоснова, Миколаєва, Романова, Отиневич і Селиськ з львівського повіту. На програму свята зложилися хорові точки хору читальні „Просвіти" в Бібрці, який відспівав „Україно мати" — Стеценка і „Просвітянський гимн" — Ярославенка. Хором дириґував Петро Панкевич, урядовець філії „Просвіти" в Бібрці. Зі свого завдання як хор, так і дириґент виявзалися добре, тільки що публика легковажила собі хор та на площі навіть голосно розмовляла, що перешкаджало продукціям. Вступне слово виголосив д-р Дудикевич, підніс громадянські і письменницькі заслуги Івана Франка та прихильність Івана Франка до січової організації. Луги вислухали як промови так і хорових точок, зробивши трикутник від підвищення. По промові орхестра з Романова відіграла національний гимн. Дальше йшли лугові точки: вправи луговиків вільноруч, вправи луговичок хустинами, до ритмічних вправ до пісні „Працюйте гори" стали луговички з Підсоснова і зі Селиськ, мішані вправи луговиків і луговичок. По лугових точках відбулася дефиляда Лугів, яку відібрав від Лугової Організації д-р Дашкевич і Мамчак Юрко та голова кружка „Рідної Школи", який це свято уладжував д-р Дудикевич. В дальшу програму ввійшли вправи, танці і декламації маленьких дітей захоронки в Бібрці. Свято закінчили вправи бобрецького Сокола на дручку, вежі на драбинах.

Не зважаючи на те, що публики було богато менше, як вправляючих луговиків і луговичок, свято робило миле враження своїм порядком та карністю. Вечором розходилися луги вдоволені до дому.

На медичні теми.

Хірурґічна туберкульоза.

Хірурґічною туберкульозою у ширшому значінні називаємо туберкульозу, яку лікується головно хірурґічно; буде це туберкульоза костей, суглобів (суставів), тужілів, слизних мішочків, лімфатичних (посоковатих) залоз, далі туберкульоза горішних віддихових доріг, як носа, горла і гортанки, врешті туберкульоза органів мочової і полової систем.

Що іншого є хірурґічне лікування іншої туберкульози, а передовсім легенів. Коли напр. є хора лише частина легенів з одного боку, тоді впорскується до ями олеґочної більшу скількість повітря, наслідком чого та половина легенів не розширюється при віддихах і тоді організм може швидше вигоїти туберкулічне огнище. Це називаємо приноровлюванням пневмотораксу.

У стислішім значінні зачисляємо до хірурґічної туберкульози туберкульозу органів руху і лімфатичних залоз. І про неї буде тут мова.

Як взагалі у медицині так і в науці про хірурґічну туберкульозу погляди змінюються. Коли при кінці 19. віку через здобутки асептики і наркози так дуже розрослася хірурґія, богато хірурґів думало, що найшвидше визбувається туберкулічні огнища таким способом як при лічені новотворів, а саме: що їх будеться радикально витинати. Був це період **оперативного лікування** туберкульози костей, суглобів і залоз. Та вислідн не були все найкращі; дуже часто результатом було певного роду калітство: скорочення кінчин, штивність суглобів, а й недуга не лікувалася так швидко. І вже в початках 20. віку починається зворот до т. зв. **геліотерапії**. Перший швайцарець **Bernard** зі **Samaden**, захочений висл̈дами **Finsen-а** при люпус, почав приноровлювати у хірурґічній терапії туберкульози побіч чистого гірського повітря ще й **пряме ділання сонячного світла**, а особливо його позафіолетних промінів. У 1903 р. побудував **Rollier** свої 3 санаторії у **Leysin** (Швайцарія) спеціяльно для лікування хірурґічної туберкульози. Найвища з тих санаторій, положена у висоічні 1500 м. З кінцем 1910 р. появляється перша більша публікація **Rollier-а**, у якій він представив свої знамениті висліди (поверх 80%, вилічення). Вона зробила кольосальне враження і викликала цілий переворот. На цілім світі починають приноровлювати його методу. **Bier** закладає велике заведення у **Hohenlychen**, недалеко від Берліна, на рівнині. Показалося, що і на рівнинах висліди бувають добрі. Хорі можуть там лежати і лікуватися у кожній порі року. Коли нема сонця, тоді насвітлюється їх його намісткою („ерзацом"), себто кремінною лямпою, яка небавом поширилася на цілий світ.

Здавалося, що хірург не має вже при лікуванні костей і суглобів нічого до говорення. Наступила друга екстрема лікування: т. зв. **консервативна метода**. Головну ролю грали тут лежання, чисте повітря і геліотерапія.

Якже проявляється туберкульоза костей та суглобів? Як приклад возьмім туберкульозу коліна. Зразу хорий відчуває легкі болі, які степенуються при ходженні. Зчасом коліно припухає, всякі рухи стають дуже болючі і коліно приймає характеристичне патольоґічне уставлення, себто таке, яке хорому справляє найменші болі; воно спершу легко, потому щораз більше згинається і коли хорий спокійно лежить, то воно може часом так і вигоїтися і так зростися. Одначе часом хоробовий процес переходить і на кости: в коліні твориться ропа, що опісля, пробивається на верх. Тоді творяться т. зв. норица (фістула). Подібно проходить недуга і в інших суглобах.

Прикладом туберкульози костей є туберкулічне запалення хребетного стовпа, яке веде звичайно до заломання його під острим кутом і до творення горбів на тому місці, а вкінці до спараліжування долішної части тіла. Усі ці випадки дуже добре зілюстровані **знимками**, що були поміщені свого часу на виставі.

Сьогодні велика більшість учених послугується при лікуванні туберкульози костей і суглобів т. зв. **ортопедично-механічною методою**. Ця метода виходить зі становища, що для лікування лише такі способи добрі й оправдані, які підпомагають саму природу у її засобах. У початках засхлабення напр. якогось суглобу бачимо, що сусідні мязи напинаються рефлекторично і хоронять суглоб перед рухами, бо всякий рух спричиняє болі. Біль устає тоді, коли кінчину уложимо у відповіднім середнім положенні суглубу, що є найменше болюче. Отже треба суглоб тільки унерухомити. Коли хочемо, щоби хорий міг ходити, треба його хору кінчину відтяжити так, щоби він на неї не опирався. Отже унерухомлення і відтяження, це найважніші підстави ортопедично-механічного

лікування. Найпростішим і найголовнішим засобом до цього є гіпсова повязка. Вона унеможливлює хорому ходження.

У випадках, коли творяться гнойовики (т. зв. зимні абсцеси), треба їх випорожнювати. Колиж часом процес у кости посувається далі, так, що частини кости завмирають і творяться т. зв. секвестри, треба їх оперативно усунути. Особливо радикально лікується туберкульозу малих костей, як пальців, середруча, середступя, ключиці, грудинни тощо.

По більшій части лікується туберкульозу костей неоперативно, наприклад на хірургічному відділі Народньої Лічниці у 1929 р. на 120 випадків туберкульози костей і суглобів оперовано лише 18 разів. Найтяжше є лікування туберкульози суглобів. Кожний випадок такої туберкульози тріває 2—4 роки: треба при тім богато терпеливости як з боку хорих, так і з боку лікарів. Гіпсові повязки закладається на 3—4 місяці кількома наворотами, потім можна робити гіпс до знимання зі спряжками, а вкінці ортопедичні апарати, але вони надаються лише до кінцевого лікування: вони мають служити як перехід до нормального уживання суглобу.

Аж по вигоєнні хоробового процесу можна думати про коректуру (направу) уставлення суглобу чи кости: тоді треба часом зробити відповідну операцію. Дехто закидує, що таке лікування потягає за собою зріст і уштивнення суглобів та тут не винен гіпс, а сама недуга. Певне, що ідеалом був би поворот до нормального стану, себто до повної рухомости суглобів, але це не завсіди можна осягнути. Лікарі стоять при тім, що для хорого особливо на суглобах долішних кінчин кориснішим є уштивнення суглоба, ніж хочби дещо рухливий суглоб, але зсе хорий і болючий.

Побіч ортопедичного і льокального лікування конечним є ще і **загальне** лікування. Воно зміряє до зміцнення організму, до загартовання його так, щоби він усі свої сили міг посвятити в боротьбу зі страшним ворогом, яким є туберкульоза. Таке лікування переводиться найкраще у спеціяльних заведеннях т. зв. санаторіях.

Головним фактором є тут лежання, геліотерапія, чисте повітря і відповідна пожива. Колиж хорого не можна помістити в санаторії, то таке саме лікування можна приноровлювати і деінде, в кінець кінцем і вдома. Отже хорий мусить більшу частину доби лежати і не виконувати ніякої тяжкої ні фізичної ні умової праці, щоби його організм напружувався як найменше.

Щодо лікування **світлом,** то приноровлюється насвітлювання сонцем, кремінною лямпою і Рентґеном. Є тут тільки така ріжниця, що апаратами Рентґена насвітлюється лише хорі місця, льокально, а кремінною лямпою і сонцем ціле тіло, бо таке світло ділає в першу чергу на шкіру і аж через шкіру на цілий організм. Однак і сонячні купелі і насвітлювання кремінною лямпою можна приноровлювати тільки постепенно і тільки під лікарською контролею, бо невідповідне їх уживання може навіть пошкодити.

Дальшим важним чинником при лікуванні хірургічної туберкульози є добре і чисте **повітря.** Звичайно повітря занечищене масами пилу, який при віддиханні осідає у віддихових дорогах. Дишиця і оззви, вистелені на поверхні наболонком, якого зверхні клітини заосмотрені у рухомі волоски; вони порушуються у напрямі на зовні і таким чином організм видалює зі себе ті маси пилу разом зі слизею. Колиж того пилу буде за богато, то й праця тих клітин наболонка мусить бути більша, а часто вони і ослабають і не можуть усього пилу видалити. Такий пил разом зі всякого роду бактеріями може бути причиною ріжних недуг віддихових доріг і легенів. Коли вийти наприклад поза Львів на Погулянку, то чи то буде літо чи зима дуже добре видно, як ціле місто покриває ціла верства куряви. У нутрі мешкань, очевидно, тих занечищень повітря буде ще більше. Для хорих на якунебудь туберкульозу, що і так виснажені недугою, треба повітря якнайменше занечищеного. І тому такі санаторії, поміщені звичайно подальше від людських осель серед лісів по можности у горах, де повітря має якнайменше всяких порошинок.

Відома річ, що чисте повітря ще дуже добре впливає на апетит, а хорі на туберкульозу власне хорують на брак апетиту.

Для вилічення туберкульози треба вкінці і доброї **поживи:** вона мусить бути відповідна й обильна. Звичайно подають хорим мішану поживу, в якій буде богато товщу, ярин, овочів, зеленини, отже богато вітамін. Останніми часами богато галасу наробило лікування дієтою Gerschon-Sauerbruch, при якій подається мало мяса, а дуже богато ярин з виключенням кухонної соли, замісць неї уживається богато всяких корінів і мішанину інших мінеральних солей. Щодо того акти ще не замкнені, але при хірургічній туберкульозі ця дієта дала дуже добрі вислідн.

Крім того уживається ще т. зв. **дратуючого лікування.** Дуже часто хорий організм уже привик до недуги і не має сили до її поборювання; тоді впорскується всякого роду т. зв. дратуючі ліки, щоби його побудити до живішої реакції (т. зв. **Reiztherapie**). Ліків є і було безліч. Найбільше голосною була туберкуліна Кох-а, але вона не виправдала очікуваних наслідків. Те саме можна сказати і про всякого роду інші щеплення, як наприклад Фрідмана.

Щодо **туберкулічних залоз,** то розріжняємо дві форми: 1) Залози опухають мало, вони є мягкі і тільки біольоґічна спроба виказує, що тут входить в гру туберкульоза. 2) Залози розростаються значно і з них робиться сировата маса або звапнення або вкінці зимний абсцес. Давніше такі залози оперувалося масами, тепер лікування їх стало доменою геліотерапії: переважно вони уступають під впливом сонця, кремінної лямпи і Рентґена. Рідко коли їх тільки оперується.

Д-р Т. Е. Бурачинський.

З життя наших установ.

Свято посвячення прапора „Школи У. П. Т. ім. князя Льва" на Личаківськім передмістю.

Скромне, але справді миле і гарне, було це свято дня 29. VI. 1930.

Самого посвячення доконав о. мітрат Бавюк в асисті о. сов. Дуткевича й о. Новосада та о. Чемеринського, після чого відбулось вбивання цьвяхів у прапор цієї школи. По посвяченні відбулося свято шкільної молоді на шкільному подвірі під голим небом, яке то свято почалося промовою о. сов. Дуткевича, голови кружка Р. Ш. ім. князя Льва. Відтак публика мала приємність бачити і чути продукції учнів та учениць тієї школи. З деклямаціями виступили учні: Косендяк, Керод, Бабій, Буцманюк, Славка Ольшанецька, Люся Копач, Ромко Филипович, Омелян Качараба та учениці й учні „Захоронки". До найбільш вдалих деклямацій належали деклямації Люсі Копач та Славки Ольшанецької.

На програму складались також хорові співи, з яких найзамітніші були співи III. і IV. кляси, приготовані й виведені під дириґентурою учительки п. Герасимовичевої. Чимало праці в се свято вклали також: пп. дир. А. Домбровський, Олена Ріпплева, Ірена Кахневич та Винярська.

На закінчення промовляв директор школи А. Домбровський.

Гарне враження робив похід дітей перед прапором. Я.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·88·50—8·89·00, канадійський долар 8·7?·50—8·80·00, чеська корона 0·26·25—0·26·50 австрійський шілінг 1·25·50—1·26·00, румун. лей 0·05·00 — 0·05·50, французький франк 0·34·80—0·35·00, швайцарський франк 1·72·00—1·72·50, фунт штерлінгів 43·40·00—43·70·00, радянський червінець 11·00—12·00, німецька марка 2·12·47—2·12·50.

Золото: 20 корон 36·20·00—36·60·00, 20 франків 34·25·00—34·50·00, 20 німецьких марок 42·00·00—42·40·00 10 російських рублів 46·00·00—46·40·00.

Срібло: Австрійська корона 0·47·00—0·48·00 5 австрійських корон 2·50·00—2·60·00, австрійський фльорен 1·25·00—1·30·00, російський рубель 2·00·00—2·10·00, копійки за рубель 1·00·00—1·05·00

Збіжа.

Пшениця двірська 44·50—45·50, пшениця селянська 41·75—42·75, жито галицьке 17·00—17·50, ячмінь галицький броварняний —·00——·00, ячмінь на мливо 17·00—17·50, ячмінь пастівний 16·00—16·50, овес галицький 16·50—17·00, кукурудза румунська 20·75—21·75, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла —·00——·00 фасоля колірова 00·00—00·00, фасоля краса 40·00—45·00 горох пів-Вікторія 23·75—25·75, горох пільний 21·25—22·25, бобик 19·00—20·00, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 00·00—00·00, сіно солодке краєве прасоване 6·00—7·00, солома прасована 4·50—5·00, гречка 25·75—26·75, льон 00·00—00·00, лубін синій 00·00—00·00, ріпак 00·00—00·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 8·50—9·00, отруби пшеничні 11·00—11·05, крупи гречані 52·00—54·00 пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 00·00—00·00, пенцак 00·00—00·00, просо краєве 00·00—00·00, макухи льняні 27·00—28·00, мак синій 150·00—160·00, мак сивий 110·00—120·00, конюшина червона 000·00—000·00

Наради у Друскениках.

Прем. Славек виїхав до Друскеник — як кажуть у польських політичних колах — у звязку з відбутим конґресом Центроліву, щоби здати звіт із перебігу подій. У Друскениках має відбутися важна нарада при участи президента держави, який, вертаючи з подорожі по Виленщині, задержиться у Друскениках. Як твердить санаційна преса, темою нарад будуть м. і. політичні висновки, які за собою мусить потягнути краківський конґрес. Ця преса дає зрозуміти, що той конґрес відібється дуже сильно в поведінці урядових кол і то навіть у найближчому часі. Президент Мосціцький та прем. Славек вертають у Варшаву в середу.

„Слово Польске" повідомляє, що орґанізатори краківського конгресу будуть потягнені до відповідальности.

З інших джерел повідомляють, що президент Мосціцький не був у Друскениках і вже вернувся у Варшаву.

Центролів і надзв. сесія.

Із кол Центроліву інформують, що Центролів досі не ухвалив постанови в справі надзвичайної сесії сойму. Це станеться в середу, та коли западе постанова в справі домагання скликання сойму, то не поминуть і справи відношення Центроліву до президента держави. Ендеція повідомила Центролів, що також буде домагатися скликаня сойму. Одначе постанова Нар Клюбу не передрішує зложення такого домагання Центролівом. Центролів має відповідну скількість підписів, а прийме і підписи послів Кл. Народового. Внесення в справі скликання сесії сойму підпишуть лише польські партії. Лівиця покликується при цьому, що на останнім внесенні в справі скликання сенату сенатори непольських народів не підписалися.

Пос. Косцялковський білостоцьким воєводою.

Білостоцький воєвода Кірст уступає зі свого становища. Він одержав становище прокуратора Найвищого Суду. Білостоцьким воєводою іменований посол і заступник голови клюбу ББ Косцялковський.

Іменування перемишлянського старости.

Старостою в Перемишлянах іменований Меч. Гродовський, дотеперішній керовник староства.

Пожежа цегольні.

Дня 1. липня вибухнула пожежа в цегольні Таненбавма в Станиславові наслідком необережности 7-літнього хлопця. Згорів дах цегольні, два мешк. доми, 5 шоп і ріжні цегольняні матеріяли. Цегольня була вчасти обезпечена. Шкоди є на яких 100.000 зол.

Відложення шлеського сойму.

На основі 21. уст. конституції президент держави відложив сесію шлеського сойму. Причиною відложення сесії є становище опозиції, якою проводить пос. Корфанти. Шлеський воєвода Гражинський звертав увагу, що пляни опозиції для повалення бюджету на цей рік недопустимі, бо бюджет введений вже в життя. Тому, що конфлікту не вдалося усунути, відложили сойм.

Саранча на Закарпатті.

ПАТ повідомляє, що саранча залетіла і на східні части Закарпатської України. Боротьба зі саранчею утруднена, бо не було приготувань і з причини прикрої комунікації.

Австрія дістала 60 міл. дол.

з Льондону повідомляють, що переговори в справі австрійської інвестиційної позички можна вважати покінченими. Покищо емітують траншу 60 міл. долярів на 6 і пів проц. Емісійний курс виноситиме 92 проц., так що кошти позички з провізією банку винесуть ок. 7 проц. Позичку виложать у Ню-Йорку у вівторок, 8. червня, а субскрипція у Відні відбудеться між 8. і 15. червня.

Повінь у Кавказі.

(АТЕ). „Тас" повідомляє, що наслідком безупинних зливних дощів повінь у Кавказі прибрала грізні розміри. Ріки виступили з берегів, вода затопила величезні простори, заподіяла великі спустошення в Грузії. Також в Азербейджані повінь заподіяла великі шкоди. Комунікація здержана. Рятункову акцію веде військо.

До польської господарської кризи.

Представники цукрового промислу у міністра Квятковського.

На днях приняв міністр Квятковський делеґацію Союзу Власників Цукроварень у Польщі, яка вручила міністрові меморіял у справі положення цукрового промислу у Польщі, як також в справі принципіяльних постулятів з метою їхньої реалізації ізза конечности удосконалення та улучшення фактичного стану в цьому промислі. Спеціяльно звернено увагу міністра на факт високої споживчої вартости цукрових виробів, наслідком чого вони стали артикулом першої потреби. Перешкодою в консумції є високі ціни цукру, які після останніх відомостей мають бути ще підвишені, що є поважною небезпекою для цукрового промислу, якого вироби та їхні ціни стоять нижче західно-европейського рівня. Належало би ціни цукру знизити спеціяльно для перерібки цукрових виробів, а тим самим збільшити консумпцію внутрішню замісць вивозити за границю по цінах значно нижчих, що приносить, очевидно, страту, яку покриває домашний консумент. У дальшій мірі отворені тут всякі можливости заграничного експорту цукрових виробів. Але завдяки високій якости названого артикулу найповажнішою небезпекою для вивозу є брак заряджень у справі звороту (цла) мита за перероблені сирівці та труднощі при звороті цукрової акцизи, як також у рівній мірі утруднення в набутті цукру по знижених цінах. Крім того предложила делеґація постуляти в напрямі одержання митних удогіднень за машини, яких у краю не виробляють та за овочі для перерібки. Значні утруднення виходять теж із обовязку виказування скарбовим властям високости оборотів поодиноких відборців, що в практиці стягнуло за собою значне зменшення оборотів у краєвих фабриках на користь ґданських фабрик, які високости оборотів польським властям скарбовим не виказують. Користи, які ставлять ґданський цукровий промисл у ліпше положення, та ставлять його вище краєвого, є очевидні, завдячуючи свій розвиток низькій ціні заграничного сирівця, низькій ціні цукру, з чого виходить поважна небезпека для промислу зорганізованого в Союзі Цукрових Фабрик. Міністр Квятковський вислухав побажань делеґації та заінтересувався головно справою зниження ціни цукру для цілей перерібки, та справою удогіднення експорту цукрових виробів та зложив приречення установлення в найближчому часі комісії, яка одержить відповідні повновласти в метою скорого та належного полагодження всіх вище згаданих справ.

Муссоліні знов говорить.

У розмові з редактором „Обсерверу" Муссоліні сказав: „Я не скінчив ще своєї ролі у перебудові Італії і не думаю скоро уступати зі свого становища. Ситуація така, що Італія мусить бути готова оборонити свої західні і північні кордони. Ми не імперіялісти і коли хто пояснює фашизм як імперіялізм, той не розуміє фашизму. Ми прагнемо внутрішньої, духової революції і перебудови Італії, але наша політика є мирна а не агресивна".

З ґенерала простим вояком.

З Праги подають, що найвищий військовий суд затвердив деґрадацію б. ґенерала чеської армії Гайди, голосного провідника чеських фашистів. Гайда здеґрадований до рядового вояка.

В СРСР неспокійно.

Радянська преса подає, що на Далекому Сході явились нові повстанчі ватаги. В околицях Владивостоку і Хабаровська йдуть бої з повстанцями, які виступили проти насильної колективізації. Повстанці заняли місто Благовєщенськ. В Дагестані йде селянська боротьба за приватну власність.

НОВИНКИ

— **Літом у гори.** Інформуйтеся: Купелеве заведення Зеленянка п. Гребенів коло Сколього. Горячі купелі сірчано-йодові у ланичках. 2388 4—30

— **Фотограф Янушевич**, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 59-60. 1545

— **Панахида над могилою Адама Коцка.** Дня 30. червня у Львові розпочався з'їзд пластунів абітурієнтів, які другого дня з'їзду пішли на могилу бл. п. Адама Коцка, де мала відправитись панахида. На початку панахиди явилась на цвинтарі поліція, яка відобрала пластунам фотографічні апарати, а в хвилині, коли учасники панахиди заспівали: „Ви жертвою в бою", поліція розігнала пластунів і не дозволила докінчити панахиди. Деяких пластунів придержано і списано протокол. Один із поліціянтів записав імя одного священика та загрозив, що потягне його до відповідальности.

— **Вязні дякують.** До нашої редакції наспіла така подяка: „Цим складаємо сердечну подяку Хвальному „Комітетові Допомоги Політичним Вязням" за щиру опіку над нами підчас нашого перебування в тюрмі: **Клішівна, Шушкевичівна, Колодзінський, Гошовський, Кульчицький, Лемішка, Огородник, Онишкевич і Попадюк**".

— **Учительський Комітет для вшанування памяти пок. інспектора Омеляна Поповича** повідомляє запитуючих, що святочна академія в честь Покійника відбудеться у Львові по феріях в половині вересня. — **За Комітет:** Володимир Радзикевич, Константина Малицька, Степан Швед.

— **Іспит зрілости** в українській муж. держ. ґімназії в Станиславові відбувся в днях 22—26. травня під проводом візитатора Кестліха й директора Д. Джерджа. У відділі А. здали: 1) Базилевич Анатоль, 2) Гордійчук Роман, 3) Горняткевич Йосафат, 4) Грушкевич Микола, 5) Дрогомирецький Омелян, 6) Кичун Роман, 7) Мельник Микола, 8) Моклович Теодозій, 9) Найдич Теодор, 10) Роздільський Мирон, 11) Фединський Юрко. Недопущено до іспиту 1 аб., не сідав 1, відступило 2, репробовано при письм.ісп. 2, а при устнім 4. У відділі Б. здали: 1) Борисюк Мирослав, 2) Вітковицький Юрко, 3) Ґресько Михайло, 4) Дідич Володимир, 5) Дунець Степан, 6) Іванишин Мирослав, 7) Ільба Роман, 8) Лозинський Осип, 9) Миндюк Роман, 10) Мула Ілько, 11) Припхан Богдан, 12) Солук Тадей, 13) Судак Евген, 14) Тягнибок Тома, 15) Чолій Андрій. Недопущено до іспиту 5, відступив 1, репробовано при письм.ісп. 1, при уст. 1.

— **Іспит зрілости** в учит. сем. СС. Вас. у Львові відбувся в днях 10—17. червня ц. р. під проводом дир. учит. сем. в Самборі Ястшембського, як делеґата Кураторії. Зголосилося 55 кандидаток, недопущено 3, відступило 7, репробовано 8, здало іспит 37. Свідоцтва зрілости дістали: Бессарабенко Евгенія, Вак Софія, Величковська Варвара, Венгринович Марія, Вірстюк Іванна, Гопка Ірина, Галан Стефанія, Ґовда Йосифа, Дембіцька Єлисавета, Дубас Стефанія, Іванишин Марія, Качоровська Бронислава, Коржан Зиновія, Коцан Ольга, Кузь Йосифа, Маркевич Олена, Марковська Іванна, Мединська Ольга, Мельник Марія, Михайлів Дарія, Михалюк Текля, Нестор Осипа, Оленська Наталія, Олексів Ольга, Паращук Лідія, Пілюс Іванна, Посипанко Надія, Проць Любов, Рубай Христина, Свірська Анна, Слободяник Катря, Суряк Ірина, Туркало Евгенія, Фасовська Галина, Шелеґей Моніка, Юзич Марія, Цап Софія.

— **Позірр Косівщина!** Повідомляється всіх членів УНДО косівського повіту, що на день 6. липня ц. р. на 3-ту годину пополудні в салі „Рідної Школи" в Косові скликано **Надзвичайний Повітовий Народній Зїзд**, в якому мають право взяти участь усі члени партії Косівщини. Окремих повідомлень членам не розсилається. На порядку нарад вибір Повітового Народнього Комітету. — **Головний Секретаріят УНДО.**

— **Втікла з дому.** Учениця IV. кл. Яніна Кутковська, замешкала при вул. Рея ч. 5. дістала в школі лихе свідоцтво і так злякалась родичів, що втікла з дому і пропала без сліду. Родичі посилаючи останній раз дочку до школи, грозили, що як принесе лихе свідоцтво, то будуть бити.

— **Львівська хроніка.** При вул. св. Кінги ч. 4. молода жінка І. С. намагалась покінчити життя самовбивством, випивши отрую, але її урятовано. — Так само пробував отруїтись шофер Осип К. замешкалий при Митній площі. — На ринку під ч. 12. вибухла пожежа, яку скоро погашено. — Біля Стрийської рогачки маґістратський автомобіль переїхав промисловця Альфреда Гіркого, якому колеса поломили руки і ноги. — На Янівській вул. авто поранило Михайлину Бучковську.

— **Вискочила з поїзду.** Недалеко Хриплина біля Станиславова невідома молода дівчина вискочила з поїзду і згинула на місці. Досі не вдалось ствердити її автентичности.

— **Нові святі.** Дня 30. червня у римській базиліці відбулась урочиста канонізація на святих Теофіля де Корте, корсиканця, родженого 1676 року і вісьмох езуїтів мучеників за Христову віру в Канаді. Християнська віра почалась ширити в Канаді зараз після відкриття Америки і за одно століття в цілій Північній Америці 26 монахів згинуло мученицькою смертю за Христову віру.

— **Вельс плягіятором?** Відомий англійський письменник Вельс матиме немилий процес. Канадійська письменниця Діксова подала Вельса до суду за те, що він начебто пишучи повість „Забута історія" надто сильно наслідував її повість, яку вона вислала до Льондону до одного видавництва. Це видавництво не видало її твору, рукопис пропав, а Вельс мав покористуватись ним як матеріялом для свого твору. Тепер ця письменниця вимагає від Вельса відшкодування в сумі 500.000 долярів.

— **Як в Америці карають за крадіж.** В місті Кентукі в Зед. Державах бідний мурин іма Ашбурі украв у сусіда 6 курок, щоби бодай раз на рік наїстися мяса. На днях суд засудив його за крадіж на досмертну вязницю. Цей присуд уважає преса найгострішим в історії американського судівництва.

— **Не вільно скаржити сенатора за промову.** Американський громадянин Гав П. Кокрен заскаржив сенатора Казенса з Мішіґен за образу, якої сенатор нібито допустився проти його особи в промові у сенаті. Та апеляційний суд у Вашинґтоні ту скаргу відкинув, кажучи, що конституція Зл. Держав. застерігає для послів і сенаторів незаймаємість їхніх промов.

— **Наслідки війни.** Ню Йорк, що має найбільше клюбів у світі, має ще один більше: „Клюб убитих". Не є це товариство самогубців, а тих, що хотять жити, хоча фальшиво вмерли. Підчас війни офіціяльний комунікат і преса подавали до відома про смерть чимало вояків, що були тяжко ранені або пропали без вісти. Тому, що і в Новім світі, так само, як і в нашім старім, нелегко є людині ствердити, що вона живе, коли урядові раз записали в паперах, що вона вмерла, згаданий Клюб згуртував усіх таких фікційних небіщиків для оборони своїх інтересів. Напр. багато товариств обезпечень виплатило вдовам таких небіщиків премії, а тепер домагається звороту цих грошей від мужів, які ними не користувались і не всилі їх звернути.

— **Потоп на Цейльоні.** Після жахливого землетрусу в північній Персії і Індіях, надходять вістки про страшну повінь, яка обхопила майже цілий острів. У головнім місті Кольомбо вода знищила 1000 домів і яких 10.000 людей лишилось без даху над головою. Вода залила електричні стації так, що місто є без світла.

— **Населення Ню Йорку.** Цензусовий комітет міста, на підставі приватних відомостей про вислід урядового перепису населення, подає, що населення міста Ню Йорку має 6,395.063 голов. Попередній перепис, в 1920 р., виказав, що в Ню Йорку жило 5,620.048 осіб, значить 775.015 менше, ніж мало би бути тепер. Одначе цьогорічні цифри ще не урядові, лише основані на приватних відомостях, тому треба ще їх приймати із застереженням.

— **Антивоєнний твір жінки.** За останніх 12 літ в европейській літературі появилось чимало творів на тлі війни, а деякі з них, як Барбісса „Огонь" і твір Ремарка здобули світову славу. Недавно вийшов друком твір англійської письменниці Гелени Зони Сміт п. з. „Жінки на фронті", у якому авторка змальовує страхіття війни та обвинувачує жінок, що і вони, охоплені воєнним ентузіязмом, причинились чимало до продовження війни. Авторка є тої думки, що там, де чоловік тратить голову і опянілий фанатизмом дає волю диким інстинктам боротьби, там жінка повинна своєю лагідністю і любовю, гасити вогонь націоналістичних пристрастей. Натомість підчас війни, жінки підсичували вогонь, і навіть часто вступали добровольцями до війська і боролись на фронтах, що авторка вважає патальоґічним обявом. Очевидно цей твір як і інші антивоєнні твори є витвором заломаности патріотичного духа після війни і його пацифістична тенденція є тільки втечою від твердої дійсности, яка є боротьбою і в якій очевидно свою ролю відограли і все будуть відґравати і жінки.

— **Загальні Збори С-ки Українських Агрономів** відбудуться в пятницю 4. липня ц. р. в год. 10. рано в льокалі Спілки (вул. Собеського 28. I. пов.). Пригадується всім заінтересованим продуцентам-рільникам, що на порядку нарад дуже важна справа організації продукції землеплодів та збуту.

— **На карти „Рідної Школи“**, звільняючі від алькогольних напоїв з нагоди Воскресення Христового, зложили в золотих отсі Вп. Громадяни(ки): **Городенщина:** по 5: д-р Якімчик Миxола, Угрин Василь, о. Зенон Шухевич; 3: о. Луцький Микола; по 2: Маркевичева Юлія, о. Бахталовський Евген, Верожак Юрко; **Галич:** 5: д-р Осип Меркун; по 2: о. Роман Лоболич, Осип Хмілевський; **Дрогобич:** по 2: Гладилович Степан, Витвицька Мезанія; **Золочівщина:** 3: д-р Вагула Михайло; по 2: о. Марків Микола, д-р Семчишин Лука, п-ство Климкові; **Надвірна:** 10: д-р Саноцький Іван; по 5: Заячківський Роман, нотар, Микиціева Амалія, д-р Миколайчук Микола, Свищ Василь, посадник; по 3: Луцева Юлія, інж. Цибрівський Дмитро; по 2: Демянчук Михайло, Клапоущак Володимир, Миколайчук Дмитро, Гречківський Роман, д-р Банах Валерій, Покева Юрко, учитель, Лилик Іван, учитель; **Обертин:** 3: о. Дмитро Грабець; по 2: Дмитро Томюк, Іван Стефунів, Микола Яворський, Микола Горадчук, Антін Трачук, Катерина Рудніцька, Степан Матковський, Дмитро Харук і Василь Кулик з Гончарова. — Хто слідуючий?

— **З українського наукового життя на еміграції.** Заходами „Т-ва св. Володимира Великого Князя України-Руси в Празі“ у середу, 25. червня в Народнім Домі на Сміхові в Празі відбувся виклад проф. Л. Білецького на тему: „Школа Володимира Великого і її культурні наслідки“.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 1. п. м.: за масло солене експортове пріма 1 кільограм 4·30 зол., за масло експортове несолене пріма 4·10 зол. за 1 кг., за масло бльокове пріма 3·90 зол. за 1 кг., одна літра сметани 1·50, літра молока 0·29, копа яєць 5·60 золотих.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА. (**Невимовно важкі відносини в Драганівці**). Дня 23. травня п. р. побито в селі Драганівці, тернопільського повіту, учительку діточого садку Анну Жарську. Подія ця була описана в „Подільськім Голосі“, „Ділі“ і „Новім Часі“. По цій події наступ на українську частину населення ще зріс. Подаю факти. Виділ читальні „Просвіти“ приготовив на день 9. червня ц. р. виставу: „Пан писар“ і „Свідки“. Та в ночі з 8. на 9. бандити напали на домівку „Просвіти“ і її зруйнували. Вибили вікна з футринами і цілу домівку обкидали грязю. Та проте члени читальні постановили і в знищеній домівці виставу відіграти. В день вистави в год. 8. явився в домівці війт разом з постерунковим і виставу заборонив. З уваги на те члени читальні вистаралися про новий дозвіл на день 15. ц. м. І цю виставу війт окремою забороною заказав. У суботу 14 ц. м. приїздив до села комісар староства (Кудеревич). Чого, годі знати. Закликав до канцелярії громадського уряду учительку, розпитував її, як вона цей садок веде і вкінці видав устну заборону провадити далі садок. Розмовляючи з учителькою, радив їй postаратися про учительську державну посаду, кажучи: „Пані тем собе дужо пошкодзі. Поцо то теґо? Тем пані України не збудуе, до теґо тшеба оренжа“. Одночасно з тим в селі почалася скріплена акція в перетяганні нашого населення на латинський обряд. Правда, за тими, що переходять, не приходиться жалувати. Вони скорше чи пізніше зробилиб це самі. Але та частина нашого народу, що держиться свого обряду й нації жие тепер у невимовно важких відносинах, які навіть годі описати. Хтож стане в нашій обороні? Копію війтівської заборони, як також знимку знищеного дому читальні долучаємо на доказ правдивости описаних фактів.

Громадяни.

ЖОВКВА. (**Діточий концерт**). Так багато відбувається у краю ріжних національних свят, концертів, вистав, що тяжко вимагати від столичної преси, аби давала про них згадки. Але хоч вистава в якімсь провінціональнім містечку має невеликий інтерес для широкого світа, то для місцевого громадянства кожний публичний виступ має велику вагу як свідоцтво організації й освідомлення загалу — тому ми з провінції „просимося так часто, щоби нас пустили в газети“. Оттак відбувся в Жовкві 22. червня ц. р. діточий Шевченківський концерт. Фірму дала „Рідна Школа“, на продукції зложилася молодь ріжного віку — з захоронки, народніх шкіл, гімназії. Нелегко зорганізувати таке свято в місті, де нема ні одної української школи — ні народньої ні середньої; тим більше відрадно, що про Шевченка памятає молодь, яка вчиться в чужій школі. Продукція йшла звичайним порядком. Але дещо виходило таки поза традиційні концертові звичаї. Наприклад: промову виголосив не якийсь здегустований старий „патріот“, що робить це з обовязку, а малий школярик, що з жаром та одушевленням зложив поклін Кобзареві. І дістав більше оплесків і щиріших, як якийнебудь золотоустий бесідник. Мішаний хор, в більшости складений з дівчат, відспівав „Заповіт“ і низку народніх пісень. Варто було бачити, як набожно гляділи дівчата на молодого капельмайстра, що строго ними орудував. Найменші дівчатка з захоронки дали рухові вправи зі співами; були дуже вдоволені, що виступають перед широкою публикою, декотрі не могли стримати сміху; але як поставлено їх в ролі статисток при деклямації, стало їм чудно і позіхали без женади. Деклямацій було кілька, — справді діти деклямують краще, як ми старі, і не показують ніякої треми перед публикою. Виступав також квартет мандоліністів — бурсацька орхестра, що бувала й у Львові. Мужеський співацький квартет треба оцінювати як спробу. Закінчив виставу драматичний образ „На Тарасовій могилі“; очі всіх були звернені на суху, виснажену постать старця-бандуриста (виснажений він був, бо це кінець шкільного року і приготовлявся до спортових змагань, а замісць бандури мав мандоліну). Здається, мала річ діточий концерт, а треба перед ним відбути пів копи проб, муштрувати дітвору на всякий лад, заохочувати несміливих, стримувати занадто буйні таланти, — потім добути дозвіл у старостві і звільнення від податку в маґістраті, визичити салю у сусідів, бо своєї ще нема і т. д. і т. д. — Хто би там списав усі обовязки і труди орґанізатора діточого концерту? Жовківський концерт при допомозі молодших сил уладила невтомима орґанізаторка діточих вистав п. Марія Пеленська, тож дякують їй за це і молоді і старі.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 2. липня, година 8. вечором „Хоробрий вояк Швейк“.

Четвер, 3. липня, година 8. вечором „Хоробрий вояк Швейк“. Знижки важні.

Малий Міський Театр:

Середа, 2. липня, година 8. вечером „Потрійне весілля“ знижки важні.

Четвер, 3. липня, година 8. вечором „Потрійне весілля“. Знижки важні.

Кіна.

АПОЛЬО: А коли надійде хвиля розлуки. Звукові додатки.

КАСІНО: Небезпека будучини. Один юнак (Рам. Новаро).

КОЛЬОСЕИ: З Єгипту до Палестини.

КОПЕРНИК: Еспанські ночі. Білявки на добу.

ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.

МАРУСЕНЬКА: Еспанські ночі. Білявки на добу.

ОАЗА: Стоптана цвітка. Раз у житті.

ПАЛЯС: Сема заповідь. Звукові додатки.

ПАН: Хатина дядька Томи.

ПАСАЖ: Летун у полуmі. Шлюб без продовження.

ПРОМІНЬ: Гаракірі.

СТИЛЕВЕ: I. Сексуальна гигієна. II. Як повстає людина.

ФАТАМОРГАНА: У пориві пристрастей. Екзотична любка.

ХИМЕРА: Бажаю твоєю бути.

УТІХА: Рекорд Том Мікса. Американські Пат і Паташон женяться.

Програма радіо.

Пятниця 4. VII. 1930.

Варшава (1411,7) 12·10 Музика грамофонів. **Краків** (312,8) 16·15 Грамофони. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·40 Іт. музика. **Ляйпціг** (259) 19·40 Концерт, солісти. **Льондон** (356,2) 13·30 Органи. **Берлін** (418) 16·30 Капеля Зонтага. **Стокгольм** (436) 20·15 Симф. концерт. **Рим** (441) 17·30 Концерт. **Лянгенберг** (473) 13·05 Радіо-орхестра. **Прага** (487) 20·15 Віолінчельо. **Міляно** (501) 19·15 Концерт. **Брюссель** (509) 18·00 Камеральна музика. **Відень** (516,3) 16·30 Словянська музика. **Мюнхен** (533) 17·25 Домашня музика. **Будапешт** Циганська музика. **Москва** (825) 16·30 Концерт. **Париж** (1725) 13·00 Грамоф. плити (сонати).

ЛЬВІВ середа 2 липня 1930.

12·05 Концерт, 18·00 Популярний концерт, 19·00 Всячина, Комунікати, концерт грамоф. плит, 19·20 „Мови славянських народів“ (відч.). 19·45 Всячина (дальша часть), 20·15 Форт. реціталь, 21·15 Літературна чверть-година (Марк Твейн „Громи“) 21.30 Спів. реціталь, 22·00 Крадежі на літнищах, 23·00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр „Кооператива“ у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:

Сколє: Саля „Сокола“. 2392

Четвер 3. VII. Ревія: „Раз та добре“.

Пятниця 4. VII. „Миш церковна“.

Субота 5. VII. Саля українського захисту: „Маруся Богуславка“.

Неділя 6. VII. „Ой не ходи Грицю“.

Понеділок 7. VII. Пращальна вистава: „Пірвання Сабінянок“.

Подається до відома, що наш театр має у плані обіздку всіх літниськ (Трускавець, Дора, Микуличин, Яремче і т. д.).

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОЗІР! ПІДКАРПАТСЬКІ ПЕНСІОНАТИ! Ліжка, умивальки, ледівні, чеські ледівнички, електричні домові пральні. — **Рентшнер, Леґіонів 37.** 2273 9—9

ВСІЛЯКІ годинникарсько-ювілерські роботи виконує найстаранніше Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 1856 24

МАТЕРАЦИ, отомани, ковдри перероблює по найдешевших цінах українська робітня Лежанського, Личаківська 7. 2391 3—3

ПАНЧОХИ ґумові найліпшої якости по оказійних цінах. „Malgorzata“, вул. Баторого ч. 34. 2371 6—6

Вписи: до однорічної школи пригот. купецьк. з правом прилюдности; на 1 річн. та 3 міс. торговельні курси, курс стенографії і писання на машинах, приймає

Наукове Заведення З. Ольшевського, Куркова 38

Тел. 31—14 до дня 5. липня в годинах від 9—12 і 4—6. Подробиці в афішах. 2379 3—3

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Староподні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1857 76—?

ЛІТНИСЬКО над Прутом. Комнати з харчем поручає пансіон Ю. Вінцковського, Микуличин. 2394 2—2

КОСІВ, пенсіонат п. Лукашевської поручає сонячні покої з першорядним удержанням. 2399 1—8

ІВАН СЕМЕНЯК ур. 1904 р. син Миколи і Марії, замешкалий в Улазові пов. Любачів, уневажнює вкрадену йому військову книжочку видану через П. К. У. Ярослав. 2400 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлення Рентгеном.

ЛІКАР ЗАГ. ШПИТАЛЯ

Д-р Павло Цимбалістий

вул. Листопада ч. 114.

ординує від 2—4 попол. також підчас ферій. 2336 5—6

Пересвітлення лучами Рентґена.

ЛІКАР

Д-р Володимир Білозор

ординує, як що року

у Дорі

2367 **в місяцях липни і серпни.** 2—3

Меблі ріжного рода, можна найкорисніше купити у відомій фірмі „Doroteum“, Льва Сапіги 34. Тел. 15—01. Догідні умови. 2361 2—7

Кооператива „ЗБУТ“

в КОСОВІ к. Коломиї

висилає за післяплатою правдивий за гарантією

2345 5—5

МІД гірський лічничий

з пасік своїх членів у бляшанках по ціні

3 кг . . . . . . зол. 14·55

5 „ . . . . . . „ 24·25

Дійсне порто оплачує відбірця.

Конкурс

на учителя 1) предметів педагогічних, 2) рисунків і ручних робіт. Вимагані повні кваліфікації — евентуально довгі навчання. — Подання вносити до 15. VIII. 1930 до Дирекції Семинарії С. С. Василіянок в Дрогобичі. Семинарія одержала право прилюдности на рік 1930/31 і на дальше аж до відкликання.

2397 1—3 **Дирекція.**

Подяка.

Отсею дорогою дякуємо Вп. Меценасові Д-рові Волянському в Станиславові за успішну та безінтересовну оборону нашого Товариша. — **Лісові Чорти.**

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів. Ринок ч. 10